

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiează și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 12) Lei, până la-200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei	
Pe jumătate de an	80 "			
Pe un pătrar de an	40 "			
Un număr	3 Lei.			
Pentru străinătate pe un an		260 Lei.		

10 Mai.

Intr'un duh de pace, într'o atmosferă de seninătate., între Tisa și Nistru, din creștetul Carpaților până la Dunăre și Mare, un neam întreg serbează în această zi jumătate veac de viață liberă și independentă. Un neam întreg se bucură astăzi și cu lacrimi de bucurie în ochi, aduce mulțumită Celui de sus, pentru că învrednicitu-L-a pe acest neam să serbeze în frăție, sub flamurile aceluiaș tricolor, mărșălați zi de 10 Mai!

In viața fiecărui popor, întocmai ca în viața omului singuratec, împrejurările de oarecare însemnătate mai mare, i-au pecetluit anumite zile, când el se desbară de grijile mărunte ale vieții, de întristare și necaz, retrăind după cuviință, actul de însemnătate din viața lui. Aceste acte însemnate sunt prilej de înălțare sufletească, de reîntinerire și înviorare a sufletului omenesc.

Dar popoarele ca și individul, nu se pot bucura și nu se simțesc în largul câmpului de veselie, când mâinile lor sunt încătușate, când simțămintele lor sunt zăvorite, iar idealul ascuns, svâcnește numai în lăuntru sângelui lor!.. Deaceea poporul român n'a avut multe zile de bucurie, zile de zece Mai; căci neamul românesc a fost supus străinilor asupritori, el a fost atârător fie de Austreci și Unguri, fie de Ruși și de Turci. El nu era liber, nu era independent; dar strigătul său de libertate s'a auzit lung de-a lungul veacurilor. A izbucnit acest strigăt începând cu răscoala lui Doja, revoluția lui Horia — care cu 5 ani premerge

marei revoluțiuni din Apus —, revoluția lui Tudor Vladimirescu a lui Iancu eroul Munților și ale altor eroi nenumărați! Cu drept cuvânt, lupta pentru libertate a frământat mai mult simțămintele și a răscolit adânc pasiunile omenesti deaceea triumful ei însemnează biruința cea mai mare ce a repurtat-o omul pentru sine!

Libertatea și independența sa și-a eluptat-o, pentru totdeauna, poporul celor două țărișoare în ziua de 10 Mai 1877, când, în bubuit de tunuri, de pe malul Dunării, ostașii săi au șernalat Turcilor, că pe malurile vechiului Danubiu, trăește acum un popor liber, stăpân pe soarta și pe destinul său. Și nu trecu multă vreme când biruința dela Plevna consfinți bravura românească, precum și dreptul acestui popor la o viață nouă și liberă. Statele mari recunoscă în 1878, în congresul din Berlin, independența României; ele luară la cunoștință apariția unei noi puteri, libere și neatârătoare, pe scena popoarelor din Europa.

Abia trecură câțiva ani decând România începuse să trăiască sub cerul independenței și cu pași uimitori se îndrepta către o nouă țință însemnată. Nu întârzie însă mult nici aceasta, și în aceeași zi de zece Mai în anul 1881, se încoronă primul ei domnitor, punându-și pe capul său coroană domnească, făurită din oțelul tunurilor dela Plevna... România devenise acum regat; deacum noul regat începe a se afirma în viața noilor popoare, născute pentru libertate și bravură! Această afirmare a vitejei soldaților săi a făcut-o în războiul din Balcani, dar mai ales s'a dovedit ca putere valoroasă și demnă de considerația lumii în războiul care sub ochii

noștrii s'a desfășurat. Lauda și admirația lumii a câștigat-o acest popor de viteji dar mai presus și-a câștigat sie-și izbânda idealului milenar. Prin unirea întregii suflări românești sub sceptul aceluiaș rege; prin încoronarea dela Alba-Iulia, nimbul zilei de zece Mai a ajuns aproape desăvârșit;

Zece Mai înseamnă serbarea libertății, a iubirii de frate a iubirii de neam, glie și lege: ea însemnează praznicul cel mare al unirii tuturor Românilor!

Acum când din mila lui Dumnezeu, nici jumătate veac n'a trecut și această zi o prăznuim, cu inimă și cu gând deschis, Românii toți de pretutindenea, dorim ca centenarul zilei de 10 Mai 1877, să-l ajungem a-l serba într'o țară mare, în care domină pacea, care înfloreste și progresează pete tot; într'o țară care să fie „iubită de prieteni și temută de vrăjmași“!

Așa să-L rugăm pe Dumnezeu!

N. C.

Moștenire fără taxe.

În Nr. 6 al „Foi Diecezane“ din anul 1926 am fost explicat amănunțit rostul taxelor succesoriale din punct de vedere bisericesc, pornind dintr'un caz concret și marginindu-mă la tratarea principială a chestiunii.

Acum, după ce acest caz concret s'a finalizat, mă simt dator să expun cazul mai pe larg, pentru ca din rezultatul ce s'a obținut să poată profita organele noastre bisericești, chemate să apere nu numai prestigiul, ci și interesele bisericii.

*

Venerabila matronă Maria Stoclin din Caransebeș, văduva fruntașului Ilie Curescu, și-a testat averea eparhiei noastre cu scopul de căpetenie, ca din această avere să se întemeieze un fond, care să servească pentru un azil de bărbăți și femei aparținătoare bisericii ort. rom.

După îndeplinirea formalităților, cari reclamaseră timp mai îndelungat, în fine s'a adus hotărârea de predare a lăsamântului. De transcris însă, nu s'a transcris lăsamântul, pentru că se cerea mai întâi plătirea taxelor succesoriale.

Avându-se în vedere scopul, pe care-l urmărea averea testată nu puteam admite, ca

moștenirea aceasta să fie supusă unor astfel de taxe. În consecință, s'a atras luarea aminte a organelor cu cădere, că lăsamântul din chestiune nu e supus taxelor succesoriale. Drept răspuns mereu ni-se accentua la toate oficiile pe unde colindam, că până nu se plătesc taxele succesoriale nu există ca moștenirea să se transcrie la cartea funduară.

Ce era de făcut? Era să se aștepte fixarea taxelor.

Dar fixarea lor întârzia. Trecuseră câțiva ani și cauza se afla tot în acelaș stadiu, în care a fost la aducerea decisiunii pentru predarea lăsamântului.

Solicitându-se rezolvarea, ieși la iveală că s'au pierdut actele.

În întretimp mai văzură lumina zilei și unele ordonanțe noi, cari numai bine contribuiau ca cauza să se și mai complice.

Ce înseamnă a reconstrui acte pierdute o știe numai cel ce e pățit-o.

Umblând dela ușă la ușă, în fine dete Dumnezeu de se reconstrui întreg dosarul, care apoi se înaintă pentru măsurarea taxelor succesoriale.

După câțva vreme ne trezirăm cu altă surprindere. Se fixaseră taxele succesoriale în suma oribilă, de 39.380 Lei.

Cu cât se îngloba cauza, cu atât ni-se mărea convingerea, că moștenirea aceasta nu trebuie supusă la taxe.

Ajungându-ne la cunoștința măsurarea aceasta de taxe, se luă dispoziții, pentru ca pe de o parte să se înainteze apel la tribunal, pe de altă parte să se arate Ministerului de Finanțe imposibilitatea susținerii acestor taxe.

Pe baza unui studiu făcut în obiectul taxelor succesoriale am expus pe larg punctul de vedere al Bisericii în Nrul organului nostru, citat la începutul acestui articol.

De încheiere am fost zis:

„Să nădăjduim, că Ministerul de Finanțe, convingându-se de dreptatea cauzei, cum a făcut cu alte ocazii așa și de rândul acesta va primi punctul de vedere al bisericii, dispunând ca legea asupra taxelor succesoriale să se aplice extensiv adecă în favorul Bisericii“.

Că nădejdea a fost întemeiată dovedește faptul, că Ministerul de Finanțe, dacă și nu s'a

pronunțat în general, dar ne-a făcut dreptate, când, luând în considerare motivele aduse pentru sprijinirea punctului nostru de vedere, comunică sub Nr. 314903 din 7 Dec. 1926 Administrației financiare următoarele: „Vă înapoiem dosarul succesiunii defunctei Maria Curescu Stoclin și Vă comunicăm, că în conformitate cu dispozițiunile art. 2 din legea impozitului progresiv pe succesiuni, Consistoriul ort. rom. din Caransebeș este apărut de plata taxelor de moștenire la lăsământul, ce i-s'a testat de numita defunctă. În consecință scădeți debitul cu taxele datorite de susarătutul Consistoriu, încetând orice urmărire îndreptată pentru împlinirea taxelor“.

*

Public cele de mai sus pe de o parte, ca din pătenia noastră să aibe câștig de cauză cei ce s'ar provoca la acest caz de precedentă, pe de altă parte ca să-i conving pe cei ce nu vreau să creadă, că lung este drumul până ajungi la dreptul tău garantat de lege.

Aurel Moaca.

Intoarcerea de pe mare.

Drama s'a isprăvit prin suprema durere și prin suprema bucurie: fiecare se întoarce la locul sortit, Fiul la Tatăl, Regele la regatul său, marele preot la vasele cu sânge, corul tace, pescarii se întorc la mrejele lor.

Mrejele acestea mâncate de ape, risipite pe proră, găurite de greutatea neobișnuite, drese de atâtea ori, petecite, cârpite, țesute iar, pe care cei dintâi pescari de oameni le părăsiseră fără părere de rău pe țărmul din Capernaum, alții ajunseră să le orânduiască din nou cu înțelepciunea acelor care nu-și părăsesc casele, căci visele sunt scurte și foamea ține tot atât cât viața.

Nevasta lui Simon, tatăl lui Ioan și a lui Iacob, iratele lui Toma păstrasera plasa și năvodul și pentru că aceste lucruri puteau să mai fie folositoare și spre amintirea pribegilor, ca și cum un glas le-ar fi spus: se vor întoarce. Împărăția e frumoasă, dar e viitoare și lacul e frumos azi și plin de pești. Sfințenia e sfântă, dar nu trăiești din spirit. Flămândului îi place mai mult

să aibă un pește pe masă decât o împărăție viitoare.

Și înțelepciunea celor de acasă, înrădăcinați de casa în care s'au născut ca mușchiul de stâncă, avu dreptate pentru un timp.

Pescarii de oameni se întoarseră: puseră iar mâna pe plasele vechi. Primiseră porunca chiar dela acel care-i purtase departe ca să-i facă martorii dragostei și gloriei sale.

Nu-l uitaseră; totdeauna vorbeau de el între dânșii și cu cei cari voiau să-i asculte. Dar cel întors le spuse: „mă veți vedea iar în Galileia“. Și ei părăsiseră cetatea Ierusalimului.

Se întorceau, neaducând cu ei decât amintiri sărace, care trebuiau să fie de ajuns pentru prefacerea lumii. Căci voiau, înainte de a se apuca de lucrul hotărît, să mai vadă pe cei pe care-i iubeau, în locurile care le erau dragi. Se întorceau cu totul alții decât erau altă dată: mai neliniștiți și triști, ca niște streini, ca și cum ar fi văzut cu ochi mari, curați o țară nouă tăcând una cu cerul.

Dar mrejele erau acolo atârinate da ziduri; și luntriile ancorate se legănu sub izbitura valurilor, Pescarii de oameni se făcură iar — de dor sau de nevoie — pescari pe lac.

Șapte ucenici de ai lui Christos erau într'o seară împreună în portul Capernaum: Simon, numit Petru, Toma geamănul, Natanel din Cana, Iacob, Ioan și alți doi.

Petru zise:

— Mă duc să pescuiesc.

— Mergem și noi, răspund prietenii săi. Se urcară în luntre și plecară, dar în ~~acea noapte~~ nu prinseră nimic. În zorii zilei, năcăjiți puțin de această noapte pierdută zadarnic, se apropiară de țărm. Și când fură aproape de tot, văzură în albeața turbure a zorilor un om care ~~părea~~ că-i așteaptă; „totuși ucenici, nu cunoscună că era Isus“.

— Fiilor, n'aveți ceva de mâncare? zise necunoscutul.

Și ei răspunseră: Nu.

— Aruncați mrejele în dreapta luntrei și veți găsi. Ei ascultară și în scurt timp plasa fu așa de plină, că abia puteau s'o scoată. Și tremurau, căci ghiciseră cine era.

— „Domnul e“, — zise Ioan lui Petru.

Petru, fără un cuvânt, se grăbi să-și pule haina, căci era gol și se aruncă în apă, ca să ajungă înaintea celorlalți. Luntrea era la două sute de coți departe de țarm. Curând cei șapte fură în jurul Domnului și nici unul nu-l întrebă: cine ești, fiindcă îl recunoscuseră.

Pe nisip ei văzură tăciuni aprinși și deasupra pește și pâine. Și Isus zise: Veniți să mâncați!

Pentru cea din urmă oară el rupse pâine și o împărți; la fel peștele. Când isprăviră, Isus se întoarse spre Simon și sub această privire nenorocitul, care până atunci tăcuse, se făcu galben.

— Simon, fiul lui Iona, mă iubești mai mult decât aceștia?

Tăgăduitorul la această întrebare plină de dragoste, dar pentru el așa de cumplită, se simți dus în alt loc, lângă alt foc: și-și aminti și că alții-l întrebaseră și de răspunsul pe care-l dăduse, de privirea care trebuia să moară și de lacrimile lui din acea noapte. El nu îndrăzni să răspundă cum ar fi vrut. Da, în gura lui ar fi fost nerușinare și îngâmfare; nu, mișelie și minciună.

— Doamne, tu știi că te iubesc.

Nu-ți mărturisesc eu; „tu știi“, tu care știi tot și vezi tot în inimile cele mai închise. „Te iubesc“, dar în fața ta, care știi, cum să îndrăznesc să adaug: mai mult ca toți?

Isus îi zise: Paște mieluseii mei.

A doua oară îl întrebă:

— Simon, fiul lui Iona, mă iubești cu adevărat? Și Petru, în turburarea lui, nu găsește alt răspuns: — Doamne tu știi că te iubesc.

De ce mă chinuiești? Nu știi, fără să ți-o spui, că te iubesc cum niciodată nu te-am iubit și că mi-aș da viața ca să nu-ți tăgăduiesc dragostea.

Isus zice atunci: Pătorește oile mele.

Și a treia oară: Simon, fiul lui Iona, mă iubești cu adevărat?

El vrea ca cele trei tăgăduiri să fie șterse de trei făgăduieli noi. Dar Petru nu mai putea îndura acest chin repetat:

— Dar, Doamne, strigă el aproape plângând, tu știi orice, și știi că te iubesc!

Incercarea s'a isprăvit și Isus zice iar: Paște oile mele. Adevăr, îți zic, când erai mai

tânăr te încingeai singur și te duceai unde voiai: dar când vei fi bătrân vei întinde mâinile și un altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi. La moarte. La o cruce asemenea celeia pe care m'au pironit. Află deci ce înseamnă să mă iubești. Dragostea mea e soră cu moartea. Fiindcă v'am iubit, ei m'au omorât; pentru dragostea voastră către mine, ei vă vor omorî. Gândește-te, Petre, la legământul pe care-l faci cu mine și la soarta care ți-e pregătită. De acum înainte nu voiu mai fi lângă tine ca să te dojenesc, ca să-ți dau pacea iertării după căderea lașității. De acum înainte orice lepădare orice fugă va fi de o mie de ori mai grea. Va trebui să răspunzi de toată turma pe care ți-o las în pază¹⁾ și la sfârșitul ostenelelor vei avea ca și mine, drept răsplată, două lemne și patru cuie—și viața vecinică. Alege: e cea din urmă oară când poți alege și e o alegere pe care o faci pentru totdeauna, alegere ce nu se mai poate schimba, despre care-ți voiu cere socoteală ca stăpânul slugii sale. Acum când știi și te-ai hotărît, vino cu mine.

— Urmează-mă!

Petru ascultă dar, întorcându-se, vede pe Ioan mergând după el și întrebă:

— Și cu el ce se va face Doamne?

— Dacă eu vreau să rămâie până ce mă voiu întoarce, ce-ți pasă? Tu, urmează-mă.

Lui Simon întâietatea? și chinurile; lui Ioan nemurirea și așteptarea. Cel care poartă acelaș nume ca înainte mergătorul celei dintâi veniri va fi vestitorul celei de a doua. Istoricul sfârșitului lumii va fi prigonit, prisoner singuratec, dar va trăi mai mult ca toți și va putea să vadă cu ochii piatră deslipită de piatră pe dealul blestemat al Ierusalimului.

În pustietatea sa va vedea prin lumina strălucitoare și noaptea nemărginită a mării, semnul celei din urmă veniri.

Petru a urmat pe Christos, a fost răstignit pentru Isus... dar Ioan n'a putut să se odihnească în moarte. El așteaptă cu noi, de față cu toate vârstele, tăcut ca dragostea, vecinic ca nădejdea.

Din „Istoria lui Christos“
de **Giovanni Papini**

Traducere de

D. Theodorescu—Craiova.

¹⁾ Autorul e romano-catolic (N. B).

ȘTIRI

10 Mai în orașul nostru. Marți s'a serbat semicentenarul independenței României. Înainte de masă — după un anumit program — s'a oficiat Te-deum la toate bisericile din oraș. În biserica noastră serviciul divin s'a făcut la orele 10 a. m. de către preoții: protopresbiter A. Ghidiu, presbiterii P. Bancea, F. Pop și diaconul episcopesc T. Roșca. După serviciul divin școalele din oraș au convenit în curtea liceului unde directorul școlii normale din loc Dl D. Duțulescu a rostit o avântată cuvântare ocazională. Au cântat corurile, liceului și al școlii normale. După masă s'au ținut frumoase serbări sportive. Seara s'a dat de către elevii școlilor din loc o serată culturală.

Plecarea Patriarhului Miron la Ierusalim. S. Sa Patriarhul însoțit de un număr de preoți și laici va pleca în ziua de 21 Maiu la Ierusalim ca să întoarcă vizita patriarhului Damianos. În drum se vor opri la Constantinopol unde vor fi primiți oficial de patriarhul de acolo, de asemenea vor face popas la Pireu și Alexandria.

Nou profesor universitar titular. Dl Dr. Vasile Loichița, profesor la facultatea de teologie din Cernăuți, a fost numit cu decret regal titularul catedrei de Dogmatica specială dela acea facultate. Institutul nostru teologic diecezan, unde și-a început cariera și a funcționat ca profesor timp de 16 ani, se simte mândru de această înaintare binemeritată, care este totodată și o mândrie a eparhiei noastre, al cărei fiu credincios a rămas până astăzi. Felicitările noastre cele mai sincere!

„Corul catedral” din localitate aranjează Duminecă, în 22 Maiu a. e., din prilejul Adunării eparhiale, un concert împreună cu dansmenit să ia locul frumoaselor petreceri românești ce se aranjau pe vremuri cu ocaziunea Sinoadelor eparhiale.

Creanțele față de Cassa postală maghiară. Oficiul P. T. T. Caransebeș face cunoscut tuturor celor interesați, că termenul

pentru depunerea documentelor referitoare la creanțele față de Cassa postală maghiară s'a prelungit până la 1 Iulie 1927.

„Aici locuiește Isus Hristos?” Un preot din Anglia avea între păstorii săi și o femeie din casa căreia nici cum nu putea scoate cearta, sfada și înjurămintele. Într'o zi un străin intră în casa femeii cu întrebarea? Aici locuiește Domnul Isus Hristos? Femeia era cât p'aci să-l înjure și îi răspunse răstit: Vezi-ți de drum nebunule! Dar după ce s'a depărtat omul, întrebarea lui începu să o stăpânească pe femeie. Ori încotro se întorcea, întrebarea „aici locuiește Isus Hristos?” îi suna mereu în urechi ca un cântec de care nu mai putea scăpa. Neliniștea o duse la preot care-i arătă cum Isus Hristos voește să între și în casa ei, așa cum a intrat în casa lui Zacheu, dar ea cu năravurile ei cele rele închide ușa Mântuitorului. Din acea clipă femeia s'a umplut de căința sufletească și s'a lăsat de năravurile cele rele.

Sărbări culturale în Turnu-Severin. Societatea Culturală „Teatrul” și „Biblioteca I. G. Bibicescu” din Turnu-Severin își vor ținea Adunarea Generală în ziua de Sâmbătă 21 Maiu ora 5 p. m. în Salonul de festivități al Palatului Cultural. Tot în aceeași zi se va sfinți mausoleul lui Ioan G. Bibicescu. La această Adunare generală vor participa toți prietenii acestor instituțiuni culturale și pentru prima dată vor fi prezenți și delegații celor 170 filiale înființate de Biblioteca Bibicescu, în județul Mehedinți, Banaț, Ardeal și Basarabia. Seara va avea loc un festival artistic, iar mâine, Duminecă 22 Maiu, se va organiza o excursiune cu vaporul până la Cazane, cu o scurtă oprire la Orșova și Ada-Kaleh.

Lui Alecsandri. În Cernăuți s'a format un comitet pentru înălțarea unei statui lui Vasile Alecsandri, cântărețul frumșetilor din „vesela grădină”, cum a numit poetul țara mândră a fagilor și a florilor. Centrul Bucovinei își va avea chipul în bronz al celui mai reprezentativ poet al neamului. Când oare îi va urma Ardealul?

Din cei peste o mie de prizoneri ardeleni, ce-i mai avem în Rusia sovietelor, se vor întoarce zilele acestea în țară zece români, grație concursului guvernului cehoslovac. Doi din acești zece sânt brașoveni, trei hănățeni, 5 din împrejurimea Brașovului.

Știre Ziaristică. Frații noștri români din Iugoslavia vor avea zilele acestea un organ de publicitate, — unica gazetă românească în partea aceea a Banatului. Noul ziar, îngrijit de dl N. Roman, va apărea sub titlul de *Nădejdea*, în orașul Vârșeț. Români din țara liberă ar trebui să sprijinească această întreprindere cât mai călduros.

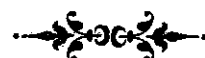
Bolșevicii nu se astâmpără. În zilele trecute s'a prăznuit la Budapesta opt ani dela înființarea republicei. Cu acest prilej s'au făcut diferite arestări printre membrii partidului comunist și social-democrat și s'au aflat o mulțime de scrisori dela Moscova. În aceste s'au găsit și ordinele date partidului comunist austriac prin care se hotăra ca acesta să organizeze la cursul lunii Martie la Viena, Budapesta și capitalele statelor balcanice, așa zisele „armate de Martie“, cari aveau să răstoarne guvernele, întronând dictatura proletariatului. S'a mai descoperit că întreaga mișcare era mijlocită de către sovieticele din Viena, atât pentru Ungaria, cât și pentru Transilvania. Sumele cheltuite sunt grozave. Fiecare șef de grupare primea câte 2000 dolari lunar, înafară de cheltuelile de propagandă printre muncitori.

Tezaurul scitic readus dela Berlin. Dl prof. Al Tzigara-Samurcaș, directorul Fundației Regele Carol I. a reușit să facă să reîntre în posesiunea țării noastre una din cele mai prețioase colecții istorice pe care le are România, colecție care fusese ridicată de germani, în timpul ocupațiunii. Acest tezaur, cunoscut sub numele de „tezaurul scitic“, a fost adus de curând din Germania. Tezaurul soit, se compune din 60 bucăți de argint, parte din ele aurite, și constituie ornamentul de pe harnașamentul unui cal al vre-unui șef scitic din secolul al IV-lea înainte de Christos. Este cel mai vechi tezaur de acest fel ce posedă România și prin vechimea lui mai important chiar ca tezaurul, de aur, dela Pietroasa, azi la Moscova. Tezau-

rul scitic are o deosebită importanță prin subiectele reprezentate: mai multe capete de bou în relief, unul de argint, ear alte cinci în argint aurit. Piesa centrală a ornamentului este un cap de grifon frumos stilizat și de o influență orientală vădită.

Franța împotriva bolșevismului. Franța, mama democrației, nu s'a prea sinchisit până acum de propaganda comunistă. Dar acum încetul cu încetul întreaga țară se ridică împotriva leniniștilor, a comuniștilor, cari nu mai sunt considerați ca simplu partid de stânga. Toate ziarele franceze au înregistrat faptul vrednic de relevat că chiar ministrul de interne francez timbrează comunismul cu următoarele cuvinte: Comuniștii nu pot invoca drepturile libertății de părere, căci distrugerea patriei nu e o părere, ci o crimă. Ministrul de Interne a mai spus: „O doctrină a cărei operatori pregătesc războaie civile și fac spionaj în folosul străinului, nu este o doctrină. Este un atentat calificat în contra vieții cetățenilor și în contra independenței țării. Este o sfidare a conștiinței publice. Ea nu e de competența criticei diletanțului, ci de a politicei și a justiției“.

Schimbări în biserica anglicană. Cei mai mulți Englezi se țin de biserica numită anglicană, care e un fel de amestec de învățături și obiceiuri catolice și luterane. În unele privințe se aseamănă chiar cu biserica ortodoxă, de aceea de mulți ani se încearcă o apropiere de aceasta. În biserica anglicană sunt de altminteri frământări, căci unii ar vrea să fie totul mai simplu, cum e la calvinii, alții dimpotrivă, s'ar apropia mai mult de cele din biserica ortodoxă sau catolică. În timpul mai nou s'au făcut unele schimbări în rânduiala bisericii anglicane. La cununie, mireasa nu mai are să declare, că va asculta și sluji pe bărbatul său. Iar mirele nu va zice: „Te înzestrez cu toate bunurile mele pământeste“, ci „Toate bunurile mele pământeste le voi împărți cu tine“. S'au făcut și unele schimbări la rugăciuni apoi la cuminicare. Biserica anglicană s'a învoit, ca morții să fie arși, în loc de-a-i îngropa. Lucrul acesta să nu ne mire, pentru că în orașele foarte mari nu mai știu, unde să afle loc pentru înmormântare. De altminteri și în biserica noastră se spune, că suntem „pământ și cenușe“.

Nr. 40 c. p. 1927.

CONCURSE.

Comitetul parohial al bisericii ort. române din Caransebeș, publică concurs *pentru ocuparea postului de crâșnic al bisericii*, cu termen de recurs până la 1 Iunie a. c.

Emolumente:

1. Locuință în natură.
2. Leafă lunară Lei 1500 (unamîcincisute), pentru care sumă alesul va trebui să facă și presecurile necesare serviciului divin în cursul anului.
3. La boteze, cununii, înmormântări și parastase, taxele uzitate.

Cel ales va trebui să știe bine să scrie și cetească, să fie om harnic, cinstit, moral și fără nici o patimă.

Datoriile, împreunate cu serviciul său, vor fi cele cuprinse în regulamentul de serviciu.

Cererile vor fi adresate, până la 1 Iunie, subsemnatului vicepreședinte, de unde recurenții vor primi și informațiile necesare.

Caransebeș, din ședința ținută în 27 Martie 1927.

Pavel Jumanca mp.
vicepreședinte

Teodor Savescu mp.
secretar

TOTI cari iubiți literatura
cereți un număr de probă
din revista literară

„COSINZEANA“

care apare cu colaborarea
celor mai de seamă scriitori.

Adresa: CLUJ, Piața Cuza Vodă 16

PROPRIETATEA CONSILIULUI EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A CARANSEBEȘULUI

Hotel cu bun renume

aproape de centru.

Apă duct, lumină

electrică, serviciu

prompt, prețuri

moderate

VILA

„DOBOSAN“

DIN BĂILE ERCULANE

Regiune romantică

de o frumusețe rară.

Vila stă oaspeților

la dispoziție începând

cu 1 Mai și până

la 31 Octomvrie.

**INFORMAȚIUNI LA: ADMINISTRAȚIA
„VILEI DOBOSAN“, BĂILE ERCULANE**

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, parăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICA** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ” cu grosul și cu bucata.

Preților și Școalelor!

„SONORUL”

Preților și Școalelor!

de UCENESCU s'a retipărit

și să capăta la Librăria și Tipografia Diecezana. Prețul 10 lei.

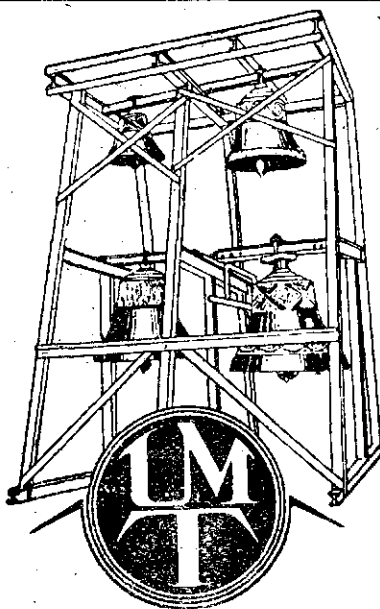
Uzinele Metalurgice Timișoara S.p.A.

Telefon Nr. 23—42

9-9

Prima tornătorie Românească de clopote, toarnă din metal bronz curat orice fel de clopote și în orice mărime. Prețurile absolut convenabile. Garanție 12 ani.

IV, Strada Andrei Murășanu 3

Cu informațiuni stăm gratis la dispoziție — precum și — Sucursala „Băncii Centrale Svăbești”, Caransebeș.